

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Papp Jenő
Cím: A meztelen táncosnő közön-
sége

Forrás: Magyarország

Bp

1923. 4. 8.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

792.7

Hely

Idő

"1923"

Személy

A meztelen táncosnő közön- sége

— A Magyarország tudósítójától —

A »lokál«, ahol
Anita Berber (va-
lójel nevén Berger
Anna) ma mez-
telenül táncol, a
föld alatt van. Egy
nagy udvar van
fölötte, az udvar
kövezetéből kinő
a mélységbe sü-

lyesztett éjjeli mulató üvegkupolája. Este
hét órakor jártam az udvarban. A kupola
ablakait kinyitották. Lenéztem. Lent a
vörös teremben frakkos pincérek teri-
tettek, parányi asztalokat akkora abro-
szokkal, mint egy zsebkendő. A nyílá-
sokon át az udvarra enyhe rothadás illata
ömlött. Virágok, masztiksz, pézsma illat,
borok, ételek és puderek vastag felhője.
Az udvari lakások ablakait erősen bezár-
ták a lakók, hogy ez az idegen szag ne
illanjon be a házukba. Az egyik lakás
ablakán benéztem. A család fehérneműt
foltozott. Az asztalon egy karéj kenyér
hevert. Egyszer az anya, azután a lánya
harapott belőle egy falatot.

A pénztárfülkében égett a villany. Bent
egy fiatalember nyúlt végig a széken,
aludt, homlokára vizesruhát borított és
horkolt. Két pereig kopogtam, míg a
mulató pénztárnoka felébredt.

— Csak tíz órákor kezdődik.

Nyuzott, kimerült arcán zavart mosoly
mutott át.

— Sokáig tetszett kopogni?...

Este tíz órakor félház van. Az emelotes
páholyok még mind üresek. Háromezer
korona egy páholy. A földszinten hatszáz
korona egy szék. A ruhatarban fantasz-
tikus selymekben nyüzsögnek a nők,
a művésznők, zörög a csontja mindegyik-
nek.

— Ezekről lerágták a húst, — jegyzi
meg egy kövér hölgy.

A bejáratnál négy ilyen sovány mű-
vésznő tolong előttem. A jegyszedő is
frakkban van s nevetve kiáltja oda az
egyiknek:

— Nusi, ne üss oldalba máskor!

Sárgaernyős villanykörték égnek a
vörös falakon. Kik vannak itt? Asztalom-
nál egy tiszta, kékszemű gazdász ül,
vállá két araszos, nyakkendője hófehér
libegő selyem, csizmája sárga szattyánbőr.
Előttem terül el a szűk parkett, ahol tán-
colni fog ő is. Tul a parketten egy asz-
tálnál vörhenyeges ruhában kopasz tözsér
ül a leányával, egy lángoló szemű fekete
kisasszonnyal. A papának fehér cérna-
szálak csilingelnek a cipője felett. A
leánya selyembe burkolódzik. Mögöttük
a sarokban a vöröshajú életuntak bánul-
nak a semmibe, út legyezőfüllű ifju;
előttük pezsgő. Koruk 22—24 között. A
hátnak mögött egy páholyban bajszos
öreg hölgy szivarozik és lornyettel mus-
trálja a nézőteret.

Előttem megáll egy pincér, plasztikonja
fényes kartonpapir és tanácskozik egy
szőke kiszolgáló lánnyal.

— Azok a páholyban ott jobbra mind a
hármán menüsök?

— Igen. Ne adjon nekik addig, míg a
kapitány ur nem jön. — Ebből megtudom,
hogy ide már abonensek is járnak.

A jobboldali szomszédom egy gabona-
kereskedő, aki a feleségének magyaráz.

— Majd jön, csak ne nyugtalankodj.
Nem nyomatják ki a nevét a műsorra, de
azért itt van.

— Hol van?

— Cicám, te tulkiváncsi vagy. Ha tud-
nám, hogy melyik az, csak gondolod, hogy
mindig odanéznék.

— Nyomorult!

— Hát nem azért jöttünk, hogy néz-
zünk?...

Reng a hasa, úgy kacag. A páholyok
sötétbordó függönyét szétráncigálják a
pincérek, megjelennek a jóllakott, kövér
arcok, akik már vacsora után vannak.
Fogvájóval hadonásznak. Forgatják a
műsört.

— Borzasztó! Hszonketten táncolnak
előtte. És egy sereg kettős szám!...

Mert mindenki ő érte jött ide. Hátral
egy kerek kis páholyban ül egy nő, ha-
lotti maszkban, hófehér porcellán-email az
arca, haja égő bronzborkor, ajkán kemény
vérpiros ármin, szeme körül feketekékre
festve, mintha ököllel ütötték volna meg
s rajta monokli. Cigarettázik. Háttal ül a
nézőternek, csak az akrobatákat tapsolja
meg. Senki sem tudta, hogy ő az.

Szakadatlan sorban perülnek ki a par-
kettre a táncosnők. Mind apró, fejletlen,
lenyűtt leány, harisnya nélkül, meztelen
lábszárral. A másodiknak kipattant hátul
a blúza már a tizedik másodpercében. Ki-
rohant. Mindegyik félpercig táncol. Felül-

ről egy sötét reflektor kíséri őket, úgy,
hogy mindig fényözönben ugrálnak. S az-
tán eloszlanak a páholyokban, ahol már
nincs is hely.

Edények csörögnek a konyhában, evő-
eszközökkel harangoznak s alig fut ki a
táncosnő, felharsog a pincérek hangja,
amint egymást hívják.

— Árpád!... Pali!... Kenyeres!...
Jeges gyümölcsöt a Fuchs urnák!...

Mellettem a gabonaexportőr nagyon
takarékoskodik. A cukrászlány már har-
madszor szemtelenkedik elibe.

— Nagyságos asszony, nem parancsol
ódességet?

A férj rámorog:

— Nézni jöttünk, nem zabálni!

A lány elhuzza a száját. Úgy látszik,
kiszemelte őket, mert negyedszer is ki-
nálta portékáját.

Három dzsiggellő, frakkos urf veri a
néger nemzeti dalt, ordító butaság az
egész angol szöveg. Szomszédom egész
hangosan felkiált és rámutat az egyik
dzsiggellő angolra:

— Hisz ez a Róth fia! Cicám, itt van
a Róth fia.

A Cicám meglornyettezi és ő is el-
fintorodik. A parkett szélén végigfut a
pincér:

— Lábakat be!... Lábakat tessék be-
huzni, hogy több hely legyen!...

— Most jön ő!... Most!

Nem ő jött. Szőnyeget terítettek le,
akrobaták következtek. Ő még fent ciga-
rettázik a páholyban.

Miféle volt, mikor a sok meztelen elkabított publikum végre megláthatta őt. A szolgálak a szőnyeget rajzszerűen erősítették oda. Becipelték egy ócska szelont, melléje állítottak egy rózsaszínű villanylámpát. Teljes sötétség. Aztán meghűben a függöny és egy araszos sárga selyem uszónadrágban, flus bluzban befutott Anita Berber.

Iszonyu feszültség. Előredül az egész mulató. Meztelen lábait dobálja a pamlagon s a fejek, mint a napraforgók követik minden fetrengését. A szünetben megtízszereződik a rendelés. Bőlőkkel, svéd puncsok, konyakokkal száguldoznak a pincérek. A mulatóban a legegészségesebb ember talán a mellettem ülő gazdász volt. Ő is törölgette a homlokát.

— Na, Cicus, — érdemes volt eljönni? Mi?... *Ez egy merész, ez egy álom!*...

A tánc művészi hatásának semmi nyoma. Nekiestek a vagdalt szeleteknek és tovább ettek, ittak. A partnere hátborzongató. Ritka fogai kiállnak, vastag, csüngő ajkát félkiló testékkal rakta meg, szemöldökére kék lemezt erősített, két oldalt kacskaringós barkót festett, feketét és darócban jött be, megvasalva. A hisztérikus rabot adta. Beteg, keshegt téma, rémes láncössrágás, hajigálta testét s fel-sóhajtottak, mikor kiment.

De aztán!... A nagy szám. A kettős. A flu mint bálvány. Csak egy aranyháló rajta és egy kék palást a vállán. Felült az asztal tetejére és egy bálványhoz igazán nem illő élénkséggel integetett királynőjének, hogy jöjjön már be és imádjá őt. Anita jött is, káprázatos arany palástban, csontfehér arccal. Aztán ledobta a palástot. Sötét van, csak ő áll fényben. De hallani az emberek nehéz lélekzését. A perverz jelenetek egymást kergetik. A zene csak brummog. Meztelen-

nül kergetőzik ő és a flu az asztal körül. Klugró karvalyszemek világítanak körös-körül, a borzas ifjak, akik eddig blaziertan ittak, megnyult nyakkal élvezik a jelenetet, amelynek olyan részletei is vannak, hogy le sem lehet írni.

De nem menekült ki senki sem. A gabonaügynök megveregette öngysága hátát.

— Ezt is láttuk cicus!... Megérte, mi?... De most menjünk, mert az a szemtelen oukrász már megint erre tart...

Kimenekültek — a költekezés elől. Elvégre ők látni akartak és láttak is. Mindent láttak.

Vajjon melyik jótékonyági akció javára engedélyezték ezt a sok meztelenséget? ...

Papp Jenő